

Kırkıncı Ayetin Gizli Tarihi - On Dokuz Sayısı

İkinci Vay — Altıncı Kısım

Jeff Pippenger

2026-07-20

Daniel ve Vahiy kitapları birbirini tamamlar; yani birlikte yetkinliğe erişirler.

“Vahiy’de Kutsal Kitap’ın bütün kitapları birleşir ve son bulur. İşte burada Daniel kitabının tamamlayıcısı bulunmaktadır.” Elçilerin İşleri, 585.

Kutsal Kitap peygamberliğindeki krallıklar, peygamberlik öğrencisinin odak noktası olmalıdır; zira son günlerin dış tarihi esas itibarıyla orada ortaya konulmaktadır.

Krallıkların yükseliş ve düşüşünü yöneten nedenleri, Tanrı’nın sözünün ışığında öğrenmek çok daha iyidir. Gençler bu kayıtları incelesin ve ulusların gerçek refahının ilahî ilkelerin kabul edilmesine nasıl bağlı olduğunu görsün. Büyük reform hareketlerinin tarihini incelesin; bu ilkeler ne kadar hor görülmüş ve nefret edilmiş, savunucuları zindana ve darağacına götürülmüş olsa da, işte tam bu fedakârlıklar aracılığıyla ne denli sık zafere ulaşmış olduklarını görsün. Education, 238.

Kutsal tarihler, ister “büyük reform hareketleri” olsun, ister “krallıkların yükselişi ve düşüşü”; kutsal tarihler, Tanrı’nın Sözü’nde bir ölüm kalım meselesidir. Pavlus, İkinci Selanikliler’in ikinci bölümünde, gerçeği sevmeyenlerin ve bunun ardından güçlü bir aldanişa uğrayanların; bunu, Pavlus’un söz konusu pasajda belirttiği mesajı reddetmeyi seçtikleri için yaptıklarını kaydetmiştir. Bu pasaj, putperest Roma ile papalık Roma’sı arasındaki ilişkiyi tanımlar; bu aynı zamanda Bergama ile Tiyatira arasındaki ilişki, demir ile kil arasındaki ilişki ve ejderha ile papalık arasındaki ilişkidir. Tiyatira ile temsil edilen papalık Roma’sının yükselişi ve Bergama ile temsil edilen putperest Roma’nın düşüşü, güçlü aldanişı kabul edenlerin nefret ettiği bir gerçektir.

Millerî tarihte, 1843 öncü çizelgesine yansıyan Millerîler ile Protestanlar arasındaki tartışma, Daniel on birinci bölümün on dördüncü ayetinde “halkının zorba oğulları” olarak tasvir edilen tarihsel gücün ne olduğu üzerindeydi. Zorbalar, Millerîlerin ileri sürdüğü gibi putperest Roma’nın yükselişi miydi, yoksa Protestanların iddia ettiği gibi Seleukosların düşüşü müydü?

“Dünya sahnesine çıkmış olan her ulusun, ‘Gözcü’nün ve Kutsal Olan’ın’ amacını yerine getirip getirmeyeceğinin görülmesi için, yeryüzünde kendi yerini işgal etmesine izin verilmiştir.” Peygamberlik, dünyanın büyük imparatorluklarının—Babil, Med-Pers, Yunanistan ve Roma’nın—yükselişini ve düşüşünü izlemiştir. Bunların her birinde, daha az güçlü uluslarda olduğu gibi, tarih kendini tekrarlamıştır. Her birinin sınanma dönemi olmuş, her biri başarısızlığa uğramış, görkemi solmuş, gücü çekilip gitmiş ve onun yeri bir başkası tarafından alınmıştır....

Kutsal Yazılar’ın sayfalarında açıkça ortaya konduğu üzere, ulusların yükselişi ve düşüşünden, yalnızca dışsal ve dünyevî görkemin ne denli değersiz olduğunu öğrenmeleri gerekir. Babil,

bütün kudreti ve haşmetiyle—ki dünyamız o zamandan beri benzerini hiç görmemiştir—o günün insanlarına son derece sağlam ve kalıcı görünen o kudret ve haşmetle birlikte, nasıl da bütünüyle yok olup gitmiştir! “Otún çiçeği” gibi mahvolmuştur. Temeli Tanrı’da olmayan her şey de böyle mahvolur. Yalnızca O’nun amacıyla birleşmiş ve O’nun karakterini ifade eden şey kalıcı olabilir. Dünyamızın bildiği yegâne sarsılmaz şeyler, O’nun ilkeleridir.” Education, 177, 184.

Kutsal Kitap tarihi, Süleyman’ın, eksikliği hâlinde helâkin kaçınılmaz olduğunu söylediği görüştür. Milleritler, Vahiy kitabı dokuzuncu bölüm beşinci ve onuncu ayetlerde “beş ay” olarak temsil edilen yüz elli yılı fark edip ilan ettiler; ancak Vahiy’in dokuzuncu bölümünde temsil edilen tarihi derinlemesine incelemediler. Onuncu ayetteki beş ayı doğru biçimde teşhis ettiler, fakat görünüşe göre, beşinci ve onuncu ayetlerin her ikisi de “beş ay” ifadesini içerdiğinden, bunun yalnızca her iki ayette de temsil edilen eziyet peygamberliği üzerindeki bir vurgu olduğunu düşündüler. Artık kolaylıkla gösterilebilir ki, beşinci ayet “beş ay”ı temsil ettiğinde, bu, Muhammed’in 632 yılındaki ölümüyle başlayıp 782’de Bizans’ın, yani Doğu Roma İmparatorluğu’nun İmparatoriçesi İrene’nin aşağılanmasıyla sona eren yüz elli yılı temsil eder.

Öncüler, onuncu ayetin 27 Temmuz 1299’da vuku bulan Nikomedia Muharebesi’ni, yüz elli yılın başlangıcı olarak uygulamalarında haklıydılar; bu süre, 27 Temmuz 1449’da Konstantinopolis’te hüküm süren son Konstantin’in aşağılanmasıyla son buldu. Satır üzerine satır, yüz elli yıllık bir dönem, hem birinci vay olan Arabistan İslâmı hem de ikinci vay olan Türkiye İslâmı tarafından temsil edilen dünya çapındaki İslâm’ı tanımlamaktadır. Hem imparatoru hem de imparatoriçeyi birlikte aşağılayan İslâm, İrini tarafından temsil edilen bir kadın ile son Konstantin tarafından temsil edilen bir erkekten oluşan bir krallığın dünya çapındaki İslâm tarafından fethedilişini tanımlamaktadır.

İrene’in aşağılanmasıyla sona eren yüz elli yıllık süre içinde, Arabistan İslâmı Bizans’ın bölgesini ya da topraklarını denetimi altına alır; İrene’i öylesine aşağılanmış bir duruma bırakır ki, başka yükümlülüklerin yanı sıra üç yıl haraç ödemek zorunda kalır. Son Konstantin’in aşağılanması gerçekleştiğinde ise, bu, bir kuşatma ve Doğu Roma’nın başkentinin devrilmesiyle sona eren dört yıllık bir dönemin başlangıcına işaret eder. Her iki durumda da söz konusu olan İslâm’dır: İrene için Arabistan İslâmı, son Konstantin için ise Türk İslâmı. Son günlerde, birinci ve ikinci vaylarda ortaya konan Arabistan ve Türk İslâmının iki tanığı tarafından temsil edilen dünya çapındaki İslâm, önce toprağı, ardından da başkenti ele geçirecektir. Doğu Roma’nın Konstantin’i tarafından temsil edilen son dönem siyasal varlık, Doğu Roma’nın İrene’i tarafından temsil edilen son dönem dinsel varlıkla simgesel olarak evlidir. Siyasal ve dinsel varlık terimlerini, canavarın sureti simgesinin önce Amerika Birleşik Devletleri’nde, ardından da dünyada ortaya çıktığını ifade etmek için kullanıyorum. Canavarın sureti, topraklarını ve başkentlerini İslâm’a kaptırarak aşağılanan Konstantin ile İrene’in simgesel evliliğidir.

Onların evliliği, iki tarihin hizalanmasıyla tanımlanır; ve bu, 313 yılında Milano Fermanı yürürlüğe konulduğunda Constantia ile Licinius arasındaki evlilikle tipolojik olarak gösterilmiştir; o sırada simgesel Smirna kilisesi sona ermiş ve simgesel Bergama kilisesi başlamıştır. Pavlus’un güçlü bir aldanışa kapılanlar olarak tanımladığı kimseler, günah adamı açığa çıkmadan önce bir düşüşü de

içeren Pavlus'un uyarı mesajını görmeyi reddederler. Düşüş, Bergama'nın tarihinde gerçekleşir; günah adamı ise 538 yılında açığa çıkmıştır; ardından Tiyatira kilisesi başlamıştır.

Hiç kimse sizi hiçbir surette aldatmasın; çünkü önce büyük bir irtidat vuku bulmadıkça ve günah adamı, yani helâk oğlu açığa çıkarılmadıkça o gün gelmeyecektir; o, Tanrı denilen ya da tapınılan her şeyin üstüne karşı duran ve kendisini yücelten kişidir; öyle ki, Tanrı gibi Tanrı'nın tapınağında oturur ve kendisini Tanrı olarak gösterir. 2 Selanikliler 2:3, 4.

Doğu Roma'nın tarihi, Doğu Roma'nın Batı Roma ile olan simgesel ilişkisinde de temsil edilen peygamberlik gerçeğine iki tanıklık sunar. Bu ilişkide Batı Roma kiliseyi, Doğu Roma ise devleti temsil eder. Roma, Daniel'in ikinci bölümünde demir ve kil olarak gösterildiği üzere, kilise ile devletin bir birleşimidir.

Son günlerde dünya çapındaki İslâm'ın, kilise ile devletin bir birleşimi olarak temsil edilen bir kudrete karşı gelip onun toprağını ve başkentini aldığı hususunun ikna edici biçimde görülebilmesinin bir gerekçesi, Vahiy dokuzun kutsal tarihinden gelen iki başka tanık tarafından desteklenmesidir. Osman, 27 Temmuz 1299'da Nikomedia toprağını fethetti; ardından iki yıl sonra, 1301'de İznik toprağını fethetti. Oğlu, 1331'de başkent şehir İznik'i fethetti; aynı oğul, 1337'de sona eren dört yıllık bir kuşatmayla başkent şehir Nikomedia'yı da fethetti. Öncüler, Osman ile birlikte 27 Temmuz 1299 tarihini işaretlediler, ancak bir sonraki savaşa, yani Osmanlı İmparatorluğu'nun kurulmasına giden tarihsel ikinci adım olarak İznik savaşına hiçbir zaman bakmadılar. 27 Temmuz 1299, Pazar yasasına ulaşan birkaç adımdan ilkiydi. Türk İslâmı'nın ilk iki adımı, 1449'da, sonra yine 1840'ta, sonra yine 11 Eylül'de ve sonra yine 31 Aralık 2023'te sona eren bir peygamberliğin başlangıcını tanımladı.

Bu iki adımdan ilki, yalnızca yüz elli yılın başlangıcını değil, aynı zamanda otuz sekiz yılın başlangıcını da işaret etti. Bu süreç, Osman'ın Nikomedia bölgesini ele geçirmesiyle başladı ve otuz sekiz yıl sonra, dört yıllık bir kuşatmanın sonunda 1337 yılında Osman'ın oğlunun Nikomedia'nın başkentini almasıyla sona erdi. Otuz sekiz sayısı "ayağa kalkmayı" temsil eder ve Osman'ın bölgeyi ele geçirmesiyle atılan ilk adım, Türk İslâmı'nın ayağa kalkışını işaret etti. Otuz sekiz yıllık o ilk adımda, "dört yıllık" bir kuşatma sonucu belirlenir. Yüz elli yılın son adımında aşağılanma gerçekleştirilir ve dört yıl sonra, 1453'te, doğu Roma'nın başkenti ele geçirilir.

İster 1453'te Osmanlı Türkleri olsun, ister Osman'ın oğlunun 1337'de hem Nikomedia'yı hem de 1331'de İznik'i alması olsun, her üç durumda da her bir başkent, tarihin bir noktasında doğu Roma'nın başkenti olarak hizmet etmişti. Bu üç çizginin tümü, doğu Roma'nın fethedilişini tanımlamaktadır. Bu üç çizginin her biri, İslâm'ın önce doğu Roma'nın topraklarını, ardından da başkentini fethetmesini tanımlar. Bu üç başkent adının tümü, topraklarının adıyla aynıdır. Bu üç çizginin her birinin, birbirinden farklı alfa ve omega tarihsel şahsiyetleri vardır. İmparatorun ve imparatoriçenin İslâm tarafından aşağılanmasıyla bir kilise-devlet ilişkisini tanımlarken, peygamberlikteki bu aşağılanma, onların çizgilerini, 330 yılında Konstantinopolis'i Roma şehrine tercih ettiğinde Büyük Konstantin tarafından aşağılanan batı Roma ile birleştirir. Batı Roma'nın nihai aşağılanması, son imparatorla birlikte 476 yılında geldi ve o andan itibaren hızla gerilemeye devam etti.

Batı Roma, Doğu Roma'ya nispetle kiliseydi; doğu ise devletti. Başlangıçta 330'da aşağılanma, sonra 476'da, ardından 782'de ve sonra yeniden 1449'da aşağılanma. Bir krallığın bölünmesiyle başlayan bir aşağılanma çizgisi; bunu 476'da imparatorun ve dolayısıyla imparatorluğun kaybının aşağılanması izlemiş, ardından da İslam, önce 782'de doğunun topraklarına, sonra 1453'te doğunun başkentine aşağılanma getirmiştir.

Kutsal Kitap peygamberliğinin İslâm'ı, hem doğu hem de batı Roma hattını gün ışığına çıkarmaktadır; ve İslâm'ın bugün üretmekte olduğu ışık, İslâm'ın Millerci öncüler için teşkil ettiği kurucu ışıkla uyum içinde olmakla birlikte, onun çok ötesine geçmektedir. 2024 yılında, “görümü gerçekleştiren senin halkının zorbaları kimlerdir” meselesiyle başlayan sınanma zamanı, sınanma döneminin alfasıydı; ve şimdi, sınanma döneminin sonunda, Vahiy dokuzuncu bölümdeki İslâm konusu üzerinden gelen ışık, bu mevcut son günlere dek hiç değerlendirilmemiş olan batı ve doğu Roma'ya dair tanıklıklar eklemektedir.

Dokuzuncu bölümden on birinci bölüme kadar temsil edilen İslâm'ın peygamberlik çizgileri, Daniel on birin on ila on altıncı ayetlerinde yer alan tarih çizgilerini, bu makalelerde hâlihazırda ele alınmakta olan çizgilerle bağlantı kuran tanıklıkları sağlayarak bir araya getirir. Ancak İslâm'ın yükselişine ilişkin peygamberlik tasviri içinde, hem Milleritler hareketinin hem de yüz kırk dört bin hareketinin yükselişi de bulunmaktadır. Vahiy dokuzun zaman peygamberliklerinin içine ve bir parçası olarak kesin biçimde yerleştirilmiş iki adet dört yıllık dönem, 1840'tan 1844'e kadar olan dört yıla tanıklık sağlar. 1844'te artık peygamberlik zamanı yoktur; bu nedenle simgesel dört yıllık dönem, zamanla değil, peygamberlik nitelikleriyle tanımlanır. İlk dört yıllık dönem, babasının o bölgeyi fethetmesinden otuz sekiz yıl sonra, 1337'de İslâm'ın eski Doğu Roma başkenti Nikomedia'yı fethetmesini tanımlar. İkinci dört yıl, 1449'da İslâm tarafından gerçekleştirilen Doğu Roma'nın siyasî ve dinî yöneticilerinin aşağılanmasını tanımlar; üçüncü dört yıl ise, yeryüzünü kendi yüceliğiyle aydınlatan meleğin 11 Ağustos 1840'ta inişi sırasında Tanrı'nın kudretinin görkemli bir tezahürünü tanımlar.

Birinci ve ikinci meleğin Millerci tarihi, yüz kırk dört binlerin mühürlenmesi sırasında üçüncü meleğin tarihiyle uyum içindedir. O son mühürleme işi, günahın silinmesidir; ilahî olanın insanlıkla birleşmesidir ve İslam tarafından getirilen bir savaş sırasında gerçekleşir.

Ve dipsiz çukuru açtı; ve çukurdan, büyük bir fırının dumanı gibi bir duman yükseldi; ve çukurun dumanı yüzünden güneş ve hava karardı. Ve dumanın içinden yeryüzüne çekirgeler çıktı; ve onlara, yeryüzünün akreplerinin güce sahip olduğu gibi, güç verildi. Ve onlara, yeryüzünün otuna, hiçbir yeşil şeye, hiçbir ağaca zarar vermemeleri; ancak alınlarında Tanrı'nın mührü bulunmayan insanlara zarar vermeleri buyuruldu. Vahiy 9:2-4.

Her peygamberliğin kusursuz gerçekleşmesi son günlerdedir; dolayısıyla bu pasaj, yüz kırk dört binin mühürlenişini tanımlamaktadır. Vahiy dokuzdaki İslam peygamberliği, İslâm'ın dizginlendiği 11 Ağustos 1840'ta doruğa ulaşan tarihte, görümü tesis eden gücün en eksiksiz tasvirini bir araya getirmeyi sağlayan tarihsel anahtarı sunar. O noktadan itibaren Vahiy dokuzun tanıklığı onuncu bölüme ve birinci ve ikinci meleklerin tarihine uzandı. Sonra on birinci bölümde üçüncü vay, üçüncü meleğin yüksek sesli haykırışının başladığı zaman olan Pazar yasasında

ansızın gelir. Dokuzuncu bölüm, Daniel ve Vahiy’de ortaya konan krallıkların yükseliş ve düşüşünü düzenlemede İslam’ın anahtarıdır. Onuncu ve on birinci bölümler, yüz kırk dört bin bilge bakirenin tecrübesini tanımlar. Dokuzuncu bölüm, dış görünüm tesis eden simgeyi tanımlar; onuncu ve on birinci bölümler ise Kuzu’yu En Kutsal Yer’e kadar izlemekle bağlantılı iç görünüm tanımlar.

Vahiy kitabının onuncu bölümü, açık küçük bir kitapla inen güçlü melek olarak Mesih’le açılır. Bu olay, üç yüz doksan bir yıl ve on beş günü belirleyen Vahiy dokuzuncu bölümün peygamberliğinin sonunda, 11 Ağustos 1840 tarihinde gerçekleşmiştir. Vahiy onuncu bölüm, Yuhanna’nın midesinde mesajın 22 Ekim 1844’te acılaşmasına kadar uzanan tarihi tanımlar. 1840’tan 1844’e kadar olan dört yıl, birinci meleğin gelişiyle başlar ve üçüncü meleğin gelişiyle sona erer. 11 Ağustos 1840’ın gerçekleşmesini izleyen bu dört yıl, üç yüz doksan bir yıl ve on beş günün başlangıcında, 27 Temmuz 1449’dan 1453’e kadar olan dört yıllı örneklenmiştir. Bu dört yıllık dönemlerin her ikisi de, 1333’ten 1337’ye kadar süren Nikomedia kuşatmasının dört yılıyla uyumludur. Sembolik olarak Doğu Roma, İslam tarafından üç kez fethedilmiştir. İlki 1331’deki İznik kuşatmasında, ardından 1337’deki dört yıllık Nikomedia kuşatmasında ve sonra da 1453’teki Konstantinopolis kuşatmasında olmuştur.

Diocletian, 393 yılında Roma’yı hukuken doğu ve batı olarak böldü; Konstantin ise 330 yılında Roma’yı peygamberlik bakımından doğu ve batı olarak böldü. 395 yılında, İmparator I. Theodosius’un ölümü üzerine, imparatorluk, doğuyu ve batıyı iki oğluna miras bırakmasıyla resmî ve kalıcı biçimde bölündü. Katolik kilisesi, 1054 yılında “büyük ayrılık”ta doğu ve batı olarak bölündü. Bölünme, onu izleyen çöküş gibi, tedricî oldu. Bu bölünme bugüne dek sürmektedir. O tarihten itibaren elli yıl içinde, Roma’daki batı kilisesi, İslâm’a karşı yaklaşık iki yüz yıl sürecek Haçlı seferlerine başladı. Batı Roma, 476 yılında son imparatorunu kaybettiğinde düştü. Doğu Roma, 1453 yılında düştü. Papalık Roması, 1798 yılında düştü. Putperest Roma, 393, 330 ve 395 yıllarında doğu ve batı olarak bölündü. Papalık Roması, 1054 yılında doğu ve batı olarak bölündü. Kardeş White, krallıkların yükselişini ve düşüşünü, Tanrı’nın Sözü’nün incelenmesinde başlıca bir başvuru noktası olarak tanımlar.

Vahiy kitabının dokuzuncu bölümünden tarihin ışığına çıkarılan krallıklar, görü kurulmasını sağlayanın Roma olduğu yönündeki kanıtı güçlendirir. İslam ile yüz kırk dört bin arasındaki peygamberlik bağlantısı, Mesih’in bir eşek üzerinde Yerusâlim’e girişiyle örneklenilen gece yarısı feryadı mesajının, birinci yayın zamanında başlayan, peygamberliğin ikinci kısmında ikinci yay içinde devam eden ve bu peygamberliğin tam da yerine gelişiyle birinci ve ikinci meleklerin Millerci hareketinin başladığı dört yıllık tarihte gerçekleşmesine ulaşan bir zaman peygamberliğiyle temsil edildiğinin kanıtıdır. Peygamberlik, İslam’ın yükselişini belirleyen “otuz sekiz ve iki yıl” (1299 ve 1301) simgesiyle başladı ve Millercilerin yükselişini belirleyen “otuz sekiz ve iki yıl” (1838 ve 1840) simgesiyle sona erdi.

1844’te, 1333’ten 1337 kuşatmasına ve 1449’dan 1453 kuşatmasına kadar uzanan dönemin simgelediği Millercilerin dört yıllık devresinin sonunda, artık peygamberlik zamanı uygulanmayacaktı. Yüz kırk dört binin sancağının yükseltilmesi, İslâm’ın yükseltildiği peygamberlikle doğrudan bağlantılıdır.

Yahuda, kardeşlerin seni övecek; elin düşmanlarının ensesinde olacak; babanın oğulları senin önünde eğilecekler. Yahuda bir aslan yavrusudur; avdan döndün, ey oğlum; çöktü, aslan gibi yattı, yaşlı aslan gibi; onu kim ayağa kaldırabilir? Asa Yahuda’dan ayrılmayacak, yönetici değneği de ayaklarının arasından gitmeyecek, Şilo gelinceye dek; halkların toplanışı da ona olacak. Sıpasını asmaya, eşeğinin tayını seçkin asmaya bağlar; giysilerini şarapta, esvabını üzüm kanında yıkar: Gözleri şaraptan kızıl, dişleri süttten ak olacaktır. Yaratılış 49:8–12.

Yüz kırk dört bin kişi, Mesih’in karakterini kusursuz biçimde yansıtır; Mesih de, diğer simgesel tasvirlerin yanı sıra, “seçilmiş asma”dır. İsmail ise Yaratılış 16:12’de “yabanıl” bir adam olarak tanımlanır.

Ve kendisi yaban adamı olacaktır; eli her adama karşı, her adamın eli de ona karşı olacaktır; ve bütün kardeşlerinin huzurunda oturacaktır.

“Yabanî” diye çevrilen sözcük, yabanî Arabistan eşeğidir. Son günlerde Mesih’in temsilcileri, yabanî Arabistan eşeğinin mesajı üzerine binmektedirler; Mesih’in Yerus alim’e girerken bindiğı eşek, Balam ona üçüncü kez vurduktan sonra sonunda konuşan eşek. 1840’ta birinci meleşin mesajını güçlendiren mesaj, hareketi güçlendiren mesajın yer aldığı peygamberlik tarihinin tam içinde bulunan, ilgili ve önemli yüz elli yıllık bir peygamberliğı görmedi. Aynı zaman peygamberliğinin içinde, 1840’tan 1844’e kadar olan tarihi örnekleyen iki dört yıllık dönemi de görmediler. Yahuda oymağının Aslanı şimdi “eski yollar”dan daha önce hiç gör  lmemiş bir ışığı açmaktadır ve bu, 31 Aralık 2023’ten beri açılmakta olan ışıkla uyum içinde bulunan bir ışıktır. Bunun Nashville’e vuranın İslam olup olmadığına dair her türlü kuşkuyu ortadan kaldırır. Bu ışık Roma sembolünü aydınlatır; böylece 2024’te halkının zorbaları hakkındaki alfa tartışmasına bir omega ifadesi h line gelir ve aynı zamanda Millerci tarihte aynı sembol üzerindeki tartışmanın da omega sembolüdür. Vahiy dokuzun zaman peygamberliklerindeki İslam’ın, yüz kırk dört binin m h rlenme vaktinin içsel tarihi sırasında dışsal mesaj olduğunu tanımlar. Biz bir süredir bu gerçeğı öğretiyorduk, fakat şimdi bu, Vahiy dokuzda başlayıp Vahiy on birde sona eren tek bir çizgi üzerinde gösterilebilir. 1840’tan 1844’e kadar yerine gelmiş olan, İslam’ın zaman peygamberliğıyle bağlantılı üçüncü dört yıllık dönem, yüz kırk dört binin m h rlenme vaktini resmeder. Vahiy on birdeki büyük deprem aracılığıyla yüz kırk dört bin bir sancak olarak yukarı kaldırılır.

Hezekiel otuz yedinci bölümde, Tanrı’nın halkının bir ordu olarak ayağa kaldırılması,  dem’in yaratılışıyla önceden tipolojik olarak gösterilmiş iki aşamalı bir süreçtir.  nce  dem balçıktan şekillendirildi, ardından Mesih ona yaşam nefesini üfledi. Hezekiel’de ilk peygamberlik  l  bedenleri oluşturur, fakat onlar h l   l d r. Sonra dört r zg r bedenlerin üzerine üflenir ve onlar güçlü bir ordu olarak ayağa kalkarlar. Otuz sekiz ve kırk sayıları bu iki aşamayı temsil eder.

Bu hususları bir sonraki makalede ele almaya devam edeceğiz.

Bundan sonra Yahudilerin bir bayramı vardı; İsa da Yerus alim’e çıktı. Yerus alim’de Koyun Kapısı yanında, İbranice dilinde Bethesda denilen, beş revakı olan bir havuz vardır. Bunların içinde, suyun hareket etmesini bekleyen k r, topal, kötürüm, takatsizlerden büyük bir kalabalık yatardı. Çünkü belirli bir vakitte bir melek havuza iner ve suyu çalkalardı; su çalkalandıktan

sonra ilk giren kişi, hangi hastalığı varsa ondan tamamen iyileşirdi. Orada otuz sekiz yıldır hastalığı olan bir adam vardı. İsa onun orada yattığını görününce ve uzun zamandır bu durumda olduğunu bilince ona, “İyileşmek ister misin?” dedi. Takatsiz adam O’na, “Efendim, su çalkalandığı zaman beni havuza indirecek kimsem yok; ama ben gelinceye kadar benden önce bir başkası iniyor” diye cevap verdi. İsa ona, “Kalk, şiltene al ve yürü” dedi. Adam hemen iyileşti, şiltesini aldı ve yürüdü; o gün ise Sebt günüydü. Yuhanna 5:1–9.

“şimdi kalkın” dedim, “ve Zered deresinden geçin.” Biz de Zered deresinden geçtik. Kadeş-Barnea’dan çıkıp Zered deresinden geçinceye kadar geçen süre otuz sekiz yıl oldu; ta ki RAB’bin kendilerine ant ettiği üzere, savaşçı adamların bütün kuşağı ordug hın arasından tükenip gidinceye dek. Yasa’nın Tekrarı 2:13, 14.